

Contact:
Email:
KerkenVluchtelingZVL@Gmail.com
Telnr: +31 642825466
Website: <https://Stichtingenv.nl>
Facebook: <https://facebook.com/KerkenVluchteling/>
Banknr. NL27RABO.01 140.26.173

OPROEP

In werkgroep Kerk & Vluchteling zijn wij op zoek naar mensen die een warm hart hebben voor de kerk en voor de vluchteling. Onze oecumenische stichting zet zich al jaren in voor vluchtelingen. We ondersteunen de vluchtelingen in Zeeuws-Vlaanderen met donaties die we ontvangen via collectes uit de kerken. Onze lijnen zijn kort. We organiseren ook ontmoetingsavonden met vluchtelingen, en hebben enkele jaren terug een voorlichtingsfilm gemaakt. We hebben een fijne werkgroep van 7 mensen. Maar het zou wel verfrissend zijn om wat nieuwe mensen in onze werkgroep te mogen verwelkomen. Heeft U interesse voor onze werkgroep?

Mail naar kerkenvluchtelingzvl@gmail.com
Of bel ons +31642825466

Nieuwsbrief

Stichting Kerk en Vluchteling

Oktober 2022

Mens in nood.

Bewust heb ik gekozen voor het woord "mens in nood" i.pl.v. vluchteling omdat in de media dit woord soms zo negatief klinkt.

Galaten 6:2 vermeldt

Draag elkaars lasten en vervul zo de wet van Christus.

Ieder huis heeft zijn kruis, je kunt niet de last van de hele wereld op je schouder dragen, God heeft je schouder precies zo breed gemaakt voor de last die Hij je te dragen geeft." In deze welbekende uitspraken wordt iets gezegd over wie welke last zou moeten dragen. En die vraag is soms nog beste moeilijk te beantwoorden.

Via de gemeente Terneuzen werd mij ongeveer begin april gevraagd om vluchtelingen uit Oekraïne te begeleiden. Dit overviel me wel maar heb toen duidelijk gezegd dat ik een persoon zou bijstaan. Voor de eerste keer in mijn leven had ik zelf ook mijn grens aangegeven en dat werkte prima.

Ik maakte kennis met een jonge vrouw Vera (fictieve naam). Ze kwam uit het noorden van Oekraïne en haar ouders hadden haar de raad gegeven om te vluchten naar Europa. Onze eerste ontmoeting was op haar kamer in het Hampshire hotel. Gelukkig sprak ze Engels en zo konden we gemakkelijk converseren en een stappenplan opmaken. Zij had zelf al verschillende vragen op papier gezet en gingen we samen aan de slag.

Gelukkig kreeg ikzelf veel steun van de gemeente bij deze papieroorlog.

Samen hebben we ook veel gelachen bv toen ze geld wou afhalen en niet wist hoeveel er nog op haar pasje stond. Ik zei probeer maar 20 euro en ja hoor het lukte. We schoten allebei in een lach en hebben toen samen bij bakker Bart koffie gedronken.

Het moeilijkste was wel het verkrijgen van een bankpas. Samen hebben we toen verschillende banken bezocht maar we kregen overal NEEN op onze vraag, maar dit is nu ook in orde gekomen.

Voor kleding hadden we afgesproken bij de kledingbank. Ik stond te wachten aan de bushalte om haar er naartoe te gaan. Groot was mijn verbazing toen niet Vera uitstapte maar nog 10 andere jonge vrouwen. Dit was wel even slikken maar zo hielpen ze elkaar.

Vera heeft momenteel een huisje, heeft werk en is zeer zelfstandig en ambitieus. Ze is ook zeer gelukkig in Nederland. We hebben nog contact en ik ben ontzettend trots op haar.

Anita Hinneman.

AFSCHEID NIEK VAN WATERSCHOOT.

Onlangs is pastor Niek van Waterschoot met emeritaat gegaan en nam afscheid in de parochie kerk te Philippine. De liturgie voor de dienst had hij geheel naar eigen keuze samengesteld met veel zang. De opbrengst van de collecte tijdens de dienst was bestemd voor het project Mercy Home in India.

Het was tevens een afscheid van onze stichting Kerk & Vluchteling. Niek was mede oprichter van de stichting in 2005 en is al die tijd een zeer actief en betrokken bestuurslid en secretaris van het bestuur geweest. K&V heeft als doel om vanuit het Evangelie, vanuit de kerken, steun te bieden aan vluchtelingen en allochtonen en te werken aan hun integratie.

Niek toonde onmiskenbaar een grote bewogenheid voor onze doelgroep de vluchtelingen en voor alle andere kwetsbaren in onze samenleving.

Hoogtepunten in zijn bestuursperiode waren het aanbieden van ruim 18 duizend handtekeningen van Zeeuws-Vlamingen aan de vaste Tweede Kamercommissie van Justitie in Den Haag waaruit mede het bekende Generaal Pardon volgde in 2007, de toekenning aan K&V van de bisschop Ernstprijs die hij persoonlijk uitreikte te Terneuzen, de film "Vluchtelingen in veilige haven", de tentoonstelling in de basiliek te Hulst t.g.v. het jaar van de Barmhartigheid en meer.

Jilly sprak hem tijdens de dienst toe en memoreerde Niek's grote betrokkenheid. Hij gaf daadwerkelijk invulling aan Bijbelse opdrachten zoals in **Leviticus 19** waar staat:

Iemand die als vreemdeling bij u verkeert mag je niet onderdrukken; behandel de vreemdeling die bij jullie woont als Israëlieten. Heb hen lief als uzelf want gij zijt vreemdeling geweest in Egypteland; Ik ben de HEERE, uw God!

Ik denk ook aan een deel van de zeer bekende tekst uit **Matheus** die gaat over de **Werken van barmhartigheid**: De vreemdelingen herbergen behoort tot één van die **7** werken.

CRISIS OPVANG VLUCHTELINGEN.

Helaas kan ik niet zo'n positieve bijdrage leveren aan deze nieuwsbrief als Anita. Ze kan gelukkig de goede opvang en zorg schetsen voor mensen uit de Oekraïne. Die zorg en aandacht toont aan dat het ook anders en beter kan dan in veel andere situaties.

Ik krijg voornamelijk te maken met vluchtelingen van buiten Oekraïne en daarvan is de situatie m.b.t. de opvang en verdere regelingen ver beneden de basis normen.

We zien en horen vrijwel dagelijks over de slechte voorzieningen in het aanmeldcentrum Ter Apel en in de diverse Noodopvang. Men spreekt over een asielcrisis. Het is n.m.m. tevens ook een bestuurs / overheids crisis. Geen bedden voor de nacht en zo ernstig zelfs dat Artsen zonder Grenzen de tekortkomingen m.b.t. de gezondheidszorg door onze overheid moet oplossen. AzG werkt normaal in ontwikkelingsgebieden met ernstige conflicten zonder enige gezondheidszorg, elders in de wereld. Onze overheid zorgt mede voor een kwalijk imago van ons land in het buitenland.

Een land dat zich beschaafd noemt heeft m.i. de plicht om op een sobere doch menswaardige manier te zorgen voor de mensen die men in het land toelaat en hoe dan ook de omstandigheden vermijden zoals die zich voordoen in Ter Apel en in de crisisopvang.

Ondanks alle mooie woorden van alles op alles zetten en dag en nacht werken aan een oplossing, lijkt de situatie eerder slechter te worden dan te verbeteren. Een beschaafd land onwaardig.

Diverse mensen die in Ter Apel aangekomen zijn kunnen daar geen plek vinden. Ze slapen buiten. Een deel van de mensen wordt vrijwel gelijk met bussen naar elders in Nederland vervoerd. De mensen waar ik mee te maken krijg rijdt men van Ter Apel naar Terneuzen. Een grotere afstand bestaat er nauwelijks in Nederland. O.k. men kan ook in Maastricht terecht komen.

Verblijft men bijvoorbeeld 2 weken in Terneuzen, in de oude bibliotheek, met nauwelijks enige voorziening, dan wordt men weer verder opgejaagd naar een andere stad en weer naar een andere plek totdat er ruimte is in Ter Apel voor een correcte aanmelding om de asielprocedure te starten. In Terneuzen hangt men rond. Men heeft onderdak, men krijgt eten en drinken en een bed om in te slapen. Dat is het zo ongeveer. Geen enkele financiële bijdrage om eens een kleinigheidje te kopen.

Voor de mensen die roken en dat zijn er normaal veel van de vluchtelingen, moet het wel zeer moeilijk zijn zonder enig geld! De keren dat ik in de bibliotheek kom namens VluchtelingenWerk bel ik voor mensen een tolk in hun eigen taal om even met hen te spreken en proberen wat uit te leggen m.b.t. hun situatie en wat ze de komende tijd kunnen verwachten. Concreet kan ik helaas niet veel vertellen of anderszins hulp bieden dan even te luisteren, hen serieus te nemen en toch even ingaan op hun vragen en opmerkingen. Een zeer onwerkelijke situatie.

In de Noodopvang te Goes waar ik al een jaar groepsvoorlichting geef m.b.t. de Nederlandse procedures en spreekuren houd voor individuen is het niet veel beter. Wel hebben die mensen een aanmeldgehoor gehad en krijgen naast de maaltijden ook enkele tientjes zakgeld per week. Verder is het ook verveling troef en maar afwachten.

De overheid stelt, zoals ik al eerder opmerkte, hard te werken aan een oplossing waar weinig van terecht komt. Alle wettelijke termijnen die voor de procedures staan worden ruimschoots overschreven. Op de meeste vragen van de bewoners moet ik ook vrijwel altijd "nee, dat kan niet" antwoorden en "je moet geduld hebben en ik weet niet hoe lang en dat weet echt niemand". Het is zowel voor hen als voor mij frustrerend. Maar ik realiseer me terdege dat ik bevoorrecht ben t.o.v. hen. Hun privacy territorium is ca. 1 m³. Met naast en onder/boven hen de buurman met ook 1 m³. De enige hulp die ik daar bied is in feite voorlichting geven hoe de situatie is met de toekomstige juridische procedures en waarom die zo lang op zich laten wachten. Je verkeert in een positie dat je al oprechte dankbaarheid krijgt wanneer je 10 minuten met hen spreekt, belangstelling toont en luistert naar wat ze te zeggen hebben over hun problemen. En tot slot de vraag "Mag ik volgende week nog eens terugkomen?"

Eind augustus kwam het kabinet met maatregelen om de problemen op te lossen. Hopelijk bieden die enig soelaas. Met mij zijn velen echter sceptisch of die voldoende zullen zijn. Al vaker kwam men met plannen en beloftes ter verbetering van de positie van vluchtelingen die helaas te weinig effect hadden. Met de maatregelen die men nu voorstaat in verband met de gezinshereniging voorzie ik helaas nog meer problemen bij de statushouders dan zij nu al hebben. Tijdens alle bijeenkomsten zie en hoor ik van de betrokkenen nu al de onmacht en hun psychische problemen omdat ze hun vrouw en kinderen missen en die periode kan nu nog langer worden door de aangekondigde maatregelen.

Nu ik dit artikel schrijf, half september, wordt een centrum geopend in Zoutkamp om buiten slapen in Ter Apel te voorkomen. Tegelijkertijd echter komen er in Goes nog 400 extra mensen aan in wat men een crisisopvang noemt. En wellicht ook elders in het land.

Is niet één van de zeven werken van barmhartigheid in de christelijke traditie:

"De vreemdelingen herbergen!"

Jilly van den Aamele

e-mail: jvandenameele@vluchtelingenwerk.nl

OPVANG OEKRAÏNERS

Na een oproep in dit voorjaar van de gemeente Terneuzen om te komen helpen met het gereed maken van woningen voor Oekraïense vluchtelingen heb ik me aangemeld bij Fanny van Zweeden.

Zij was de coördinator van deze enorme klus.

Ik startte in Westdorpe waar een aantal woningen door de woningbouwvereniging beschikbaar werden gesteld.

Er moest worden schoongemaakt en ingericht

Er waren genoeg vrijwilligers maar ook mensen van de gemeente Terneuzen die hielpen.

Wat op mij grote indruk maakte waren een oudere man met een dochter en een schoondochter uit Oekraïne die daar wat verweesd rond liepen en dankbaar liepen te zijn met een dak boven hun hoofd maar ook met veel verdriet en zorgen in hun ogen.

De confrontatie van dat het in 2022 nog mogelijk is dat je in EUROPA van de ene dag op de andere dag moet vluchten, je land, je huis, je bezittingen, je familie, je vrienden, je zoon en je schoonzoon moet achterlaten vanwege een oorlog en maar moet afwachten of er ergens een veilige plek voor je is en niet weet voor hoe lang!

Dat was in het begin een vreselijke werkelijkheid die moeilijk te bevatten was.

De volgende oproep om hulp was om het bejaardenhuis De Redoute in Sas van Gent met 50 kamers gereed te maken voor opvang.

Een mooie plek met genoeg ruimte, privacy en gezamenlijke ruimtes.

Maar wat een werk was dat!

Iedere kamer werd helemaal nieuw ingericht met de hoogst noodzakelijke meubels.

Alle meubels kwamen van Ikea en dat betekende dat het allemaal nog in elkaar gezet moest worden met inbussleutels!!!

Banken, tafels, stoelen, bedden enzv, en er waren niet echt veel vrijwilligers meer!

Toch is het gelukt om het klaar te krijgen toen de eerste mensen arriveerden.

Wat ik ideaal vond aan de Redoute was dat er een grote gezamenlijke ruimte was om TV te kijken, er was een enorme behoefte om het actuele nieuws uit Oekraïne te volgen, maar ook samen te eten en verhalen met elkaar te delen.

Gezamenlijke wasruimtes en een grote professionele keuken.

Wat heel jammer was vond ik zelf was dat de woningbouwvereniging het niet goed vond dat er gezamenlijk in gekookt werd.

Wat is er troostender dan samen koken en eten en ondertussen de verhalen aan elkaar kwijt te kunnen, ze zitten tenslotte allemaal in dezelfde situatie en leven met dezelfde angsten.

Toch begrijp ik ook dat je daar weer extra personeel voor nodig hebt om dat in goede banen te leiden en dat is er gewoon niet en op vrijwilligers kun je ook niet altijd rekenen dus kregen de bewoners iedere dag een kant en klare warme maaltijd.

Toen de officiële instanties van de gemeente Terneuzen binnen kwamen om er voor te zorgen dat men zich kon inschrijven of aan konden melden voor werk of voor taallessen, of mentale ondersteuning en via een tolk verder hulp konden vragen en ook andere hulpinstanties zoals Present zich presenteerden ben ik na achterlaten van mijn telefoon gestopt om dat ik een andere druktes kreeg.

Het was een leerzame ervaring op velerlei gebied en ik hoop voor al deze vluchtelingen dat ze zich welkom voelen in Zeeuws-Vlaanderen en dat deze Europese oorlog voor hen snel voorbij zal zijn.

Paula van Harn

Gevraagd laptops om vluchtelingen te ondersteunen bij taallessen.

Mail naar kerkenvluchtelingzvl@gmail.com

Of bel ons +31642825466

